

UN NADAL SEN PANDEMIAS

Outro ano consumido,
De cobizas e folgos esgotados
Loitando cunha pandemia de inimigo
Que quere vernos derrotados;
Mais imos pintando no camiño
As cores da esperanza, paso a paso.

E así retorno co desexo do agarimo,
en sombras cruelmente afastado,
a este belén entre solsticios
seguindo o vieiro estrelado
que me leva a ese belo paraíso
nas terras de Begonte deseñado
polo enxeño do Varela unido
co afán de don Xosé, sempre lembrado.

A vella casa agarda no seu niño
da Chaira dos afectos enlazados,
coa faciana aberta do poxigo
e a enxebreza tinguida no lousado.

Abro e entro, paseniño,
Con sixilo de neno enfeitizado
que me leva a ese calor antigo
da cociña de rostro enferruxado.
Xa estou no lar, atado fío a fío
Que me conecta con ese berce amado:
a esencia proxenitora, fondo suspiro

pola chegada do fillo ansiado.

Tres corazóns latexan nun brío
De emocións que nunca tiñan murchado,
E que van escorrentando o duro frío
Que deixou en nós o virxinal pecado.
Miro para o meu pai que vai vencido
Polas loitas ingratas dun pasado
Que lle anegou de fendas o espírito
E uns brazos de labrego derrotado.
A miña mai alenta con cariño
As eivas do pensamento desnortado
que busca a quentura dun abrigo
no presebe do Nadal sempre soñado.

Fundidos nunha aperta os tres xuntiños,
Sendo UN nese abrazo prolongado
que nos fai esquecer o irto friso
de sentirmos tanto tempo afastados.
Que ledicia, meu Deus, o noso fillo
atópase aquí ao noso lado,
berran os dous nun roto chío
que racha os muros de inverno tan xeado.
E a casa quece co noso arrimo,
De sorrisos e verbos acougados
Que deixan no ánimo dorido
os matices da ledicia ben pintados.

Non importa o espazo esvaecido
nin os sentimentos xa gastados,
fica en nóso firme auxilio
de sabernos con agarimoa compañados.

Este Nadal é coma un río
polo que firmes navegamos
cara a ese tempero construído
de suxeitos tristemente enmascarados.
Pais e fillosen hábito unidos
Con alento fraterno engaiolado
nese amor que se fai infindo
e nin o coronavirus dá rachado.

Belén da Chaira, verso espido
pola voz de Begonte declamado,
para seres sublime bebedizo
daquel que anda desamparado.
Ao teu lume correr ansío
para avivar o meu azo malpocado
e alento a esperanza de sabernos vivos
para compartir a quentura dos abrazos,
nunha era anovada de sorrisos
que o orballe un Nadal no que amarnos.